

بیانیه

شورای موقت سوسیالیستهای چپ ایران

جنبش چپ ایران بی‌تردید نیروی اجتماعی غیرقابل انکاری در مبارزه مردم ما برای استقلال، آزادی، و عدالت اجتماعی بوده است. این جنبش وارث صد و پنجاه سال مبارزه جنبش جهانی کارگری و سوسیالیستی است. بخش بزرگی از این تاریخ، تجربه ایست که بیش از هفتاد سال بنام سوسیالیسم در بخشی از جهان جریان داشته و مهر و نشان خود را بر اندیشه و عمل چپ ایران نیز زده است. ولی این جنبش برغم تأثیرات منفی این «سوسیالیسم» در نظر و در عمل، برغم تراژدی و فاجعه استقرار نظامی توتالیتیر بنام آرمان رهائی بشریت مترقی، برغم کژرویهها، خطاهای بزرگ و خیانت در صفوف آن و برغم نفوذ افکار غیردمکراتیک در آن، همواره با انگیزه ذهنی پیکار با دیکتاتوری و استبداد و برای ترقی و عدالت اجتماعی، برای آزادی و بهبود زندگی زحمتکشان مبارزه کرده و در پیکار عمومی مردم ما پیوسته نقشی مؤثر و فعال داشته است. امروز نیز شرکت و نقش فعال این جنبش در مبارزه، بی‌شک یکی از شرایط ضروری هرگونه تحول رادیکال در جهت تضمین استقلال، استقرار آزادی و دمکراسی، رشد همه‌جانبه و بهبود وضع زندگی مردم ماست.

ایفای چنین نقشی، اما، قبل از هرچیز مستلزم حضور سازمان یافته این جنبش در صحنه مبارزه سیاسی است.

طی سالهای گذشته تلاشها و ابتکارهای گوناگونی (بویژه در خارج از کشور) در راه شکل‌گیری سازمانی این جنبش و تشکل نیروهای وسیع و پراکنده چپ انجام گرفته است. ولی این کوششها هنوز به نتایج مطلوب منتهی نگردیده و نتوانسته است به وضع موجود پایان دهد. هم‌اکنون آنچه بنام چپ، بصورتی کم و بیش سازمان یافته وجود دارد، طیفی است که بخشی از آن با وجود برخی تغییرات در شیوه تفکر و عمل گذشته و انتقادهایی به سوسیالیسم اردوگاهی، هنوز اساساً با همان اندیشه‌ها و استنتاج‌های کهنه پیشین و بی‌اعتنا به واقعیت‌های سیاسی و اجتماعی کنونی در سراب تحقق اتوپیه‌های خود و در پندار تحمیل اراده گرایانه «سوسیالیسم» خویش به جامعه ایران میبازد و بخشی دیگر از گرایش‌های توده‌ای گذشته است که از چپ تنها تابلویی رنگ باخته را یدک می‌کنند. این بخش از چپ، گرچه «اردوگاه سوسیالیستی» را از دست داده، منش و فرهنگ حزب توده را همچنان حفظ کرده است.

بنابر این، جای یک جریان سوسیالیستی چپ که از تجارب مثبت و منفی گذشته جنبش سوسیالیستی در سطح جهانی بهره جسته بتواند نیروی بزرگ ولی پراکنده کنونی را به تشکلی گسترده تبدیل کند، کماکان خالی است.

پرکردن این خلاء، یعنی حضور سازمان یافته چپ در صحنه سیاسی ایران، نه فقط ضرورتی است سیاسی و تاریخی، بلکه با توجه به وضعیت کنونی ایران نیازی است مبرم.

ما جمعی از سوسیالیست‌های چپ ایران، در ادامه تلاشهای فردی و جمعی خود برای پایان دادن به پراکندگی موجود و تبدیل جنبش چپ به نیروی اجتماعی بالفعل و مؤثری در صحنه سیاسی ایران، بدنبال سلسله نشست‌هایی و توافق بر روی برخی از زمینه‌های فکری و نقطه نظرهای اساسی، کوشش مشترکی را برای پاسخ به ضرورت تاریخی و نیاز سیاسی فوق‌آغاز نموده‌ایم و از همه فعالان و مبارزان چپ مترقی و آزادیخواه و از همه علاقمندان به سرنوشت جنبش سوسیالیستی چپ ایران برای اقدام مشترک جهت بسرانجام رساندن و موفقیت این کوشش دعوت می‌کنیم.

ما به دشواریها و موانعی که در برابر تحقق این امر قرار دارد آگاهیم، و طی بیش از دهسال تلاش در گذشته بلاواسطه همواره با آنها روبرو بوده‌ایم. کوشش کنونی را نیز به اتکاء و تجارب تلاشهای گذشته شروع کرده‌ایم.

وضعیت امروز چپ ایران ناشی از بحران نیست که بدنبال دو شکست بزرگ، یکی در مقیاس ملی بدنبال شکست سیاست‌های چپ در انقلاب بهمن ماه ۵۷، در دوران شکل‌گیری و تثبیت جمهوری اسلامی، و دیگری در سطح جهانی با فروپاشی «سوسیالیسم واقعاً موجود»، پدیدار گشت. این بحران دامنه وسیعی از عرصه‌های فلسفی، تئوری، تشکیلاتی و معنا و مفهوم چپ بطور کلی تا مجموع نظام فکری و سیستم عملکردی که بنام سوسیالیسم و مارکسیسم رواج داشته است را دربرمی‌گیرد.